

DOLENDE

De bloemen hingen zwaar van regen
En druppels vielen
Neer op den grond.
En 'k ben gaan dolen, in den leegen
Aan sterren-armen
Avondstond.

En in dien vèrren, eind'loos wijen,
Aan sterren-armen
Avondstond,

Zou ik wel altijd kunnen schreien
Omdat mijn harte
Geen trooste vond.

META G.

De volgende brief ontving ik van een lezeres:
„'k Hoep niet, dat U de vraag, die ik U nu wil doen, „flauw” zult vinden.

Onder de rubriek „De vrouw in het Buitenland” vond ik dezen zin: „Ook hebben sommigen de slechte gewoonte van blanken overgenomen, om met jongelui te correspondeeren.”

Nu is mijn vraag: Is dat zoo'n slechte gewoonte, om met jongelui te correspondeeren? Ik voor mijzelf heb daar nooit iets in kunnen vinden.

Een enkele keer zei Ma wel, dat ze het liever niet had, maar beslist verboden heeft ze het nooit.

Met vrienden van broers en met jongelui, die bij ons aan huis komen, correspondeer ik n.l. geregeld. Sommige zijn al geruimen tijd in 't buitenland, maar steeds schrijven ze nog aan mij en ik aan hen. 't Zijn alle aardige, leuke lui, maar voor geen van allen voel ik iets meer dan gewone sympathie of vriendschap.”

Ik zou met een wedervraag willen antwoorden: „Heb je wel eens van de beweging der „Wandervögel” gehoord? En heb je ook gelezen hoe sommigen, die deze beweging aanvankelijk steunden, en er mee sympathiseerden, zich nu eraan onttrokken, omdat het bleek, dat zoovele jongelui niet konden tegen het samen verkeer van jonge mannen en vrouwen, gelijk dat op die tochten geschiedde, terwijl toch het oorspronkelijke doel was geweest juist door dit kameraadschappelijk samen omgaan gunstig op elkaar in te werken?”

Zoo staat het nu ook met jouw vraag.

't Kan heel best gebeuren, dat dit correspondeeren voor jou in 't geheel geen nadeelige gevolgen zal hebben. Dat je b.v. nooit eens zult schrijven, om zoo'n beetje per brief te flirten; of omdat je 't interessant vindt met zooveel jongelui briefwisseling te onderhouden.

Weet je ook zeker, dat zij van hun kant precies zoo gevoelen? Dat er b.v. niet één bij is, die graag meer voor je zou zijn, dan een vriend, en die op deze manier de kennis aanhoudt? Is dan jouw antwoord niet iets van een aanmoediging?

Nog eens, 't kan best wezen, dat dit alles niet zoo is; dat de jongelui je interessante reisbeschrijvingen zenden en jij hun het stadsnieuws doet toekomen. Ik zou jou en de anderen moeten kennen, om dit te weten. Over 't geheel voel ik niet veel voor zoo'n groote vriendenkring; natuurlijk kan het amusant zijn, maar me dunkt, velen zijn toch niet meer dan kennissen. De ééne mensch is echter méér op 't gezelschapsleven aangelegd dan de andere, en dat doet aan de eigenlijke zaak ook niets af.

Dat ik je schrijven in deze rubriek beantwoord is hierom: voor heel veel meisjes zou zulk een correspondentie zeer zeker een gevaarlijke zijde hebben. Doordat er óf bij haar ongegronde verwachtingen werden opgewekt, óf ze, om interessant te blijven in haar schrijven, de maat te buiten zouden gaan en te vertrouwelijk worden of meer zouden zeggen dan ze konden verantwoorden.

De omgang tusschen beide geslachten is veel vrijer dan vroeger en niet alles moet als kwaad veroordeeld, maar wel geloof ik, dat jonge meisjes in dit soort dingen zeer voorzichtig moeten zijn. Dat zeker iets, wat een jong meisje aantrekkelijk maakt, en dat eigenlijk geen naam heeft, hoewel ik de betiteling „sluier der eerbaarheid”, die Ds. Knap bezigt, wel mooi vind, wordt zoo licht door al te vrije omgang geschonden. Ze behoeft niet preutsch te zijn, dat is geen natuur, doch aanwendsel. Maar er moet in haar altijd een stem zijn, die waarschuwt, wanneer ze te ver zou gaan. En omdat gewoonte zelfs sterke prikkels doet afslijten, vrees ik, dat zij, die met vrienden omgaan als met vriendinnen, op

den duur dat zachte waarschuwen niet meer zullen vernemen. Ik zeg dit niet van jou alleen; ik bedoel dit in 't algemeen.

Nog op een ander ding wil ik in dit verband wijzen. Er wordt veel over gesproken, of jongeren beter doen zich in zekere mate op te sluiten in eigen kring, dan of ze mogen verkeereren met andersdenkenden, om deze zoo mogelijk te winnen. In ons vereenigingsleven spiegelen beide meeningen zich af, en ik geloof, dat ze beiden recht van bestaan hebben. 't Hangt m.i. vooral van de meer of mindere karaktervastheid en meer of mindere beslistheid van overtuiging af, welke weg gekozen moet worden.

Toch zou ik, wanneer het den omgang van leden van beiderlei sexe aangaat, ernstig op voorzichtigheid willen aandringen. Ik heb altijd gemeend, en de correspondentie in dit blad heeft me versterkt in deze meening, dat veel ellende voortkomt uit het aangaan van een huwelijk tusschen geloovigen en ongelooovigen. Maar de allereerste oorzaak van deze ellende zit toch ongetwijfeld in de keuze van hen met wie men omgaat voor men verloofd is. Is men dan maar al te geneigd alle verschil weg te doezelen, omdat men zoo gezellig met elkaar kan verkeereren, dan is 't geen wonder, dat er straks een verloving volgt, die met een beroep op Gods Woord afgekeurd moet worden.

Meen jij en meenen anderen met je, dat ze tamelijk vrij met jongelui van 't andere geslacht kunnen omgaan; dat ze elkaar kunnen schrijven en, zijn ze in dezelfde stad, elkaar gemeenschappelijk kunnen bezoeken, laat ze dan toch in ieder geval rekenen met de mogelijkheid, dat het hart een andere taal dan die der vriendschap zou kunnen gaan spreken. M.i. moet de omgang tusschen jongelui altijd zóó zijn, dat ze wanneer eenmaal vast staat: met deze zou ik een nadere verbintenis nooit begeeren, ook een zekere reserve in aanmerking nemen, opdat niet voor één van beide partijen straks briefwisseling of omgang een tragisch einde neemt.

En in ieder geval zou ik, als ik je moeder was, eenige beperking in je briefwisseling wenschelijk vinden. En misschien in je omgang ook.

Vrienden te hebben is aangenaam, vriendschappelijke omgang is voor jonge menschen zelfs noodig, en een avond van onschuldig genot is hun gaarne gegund. Maar... 't leven is méér dan spel; is ook méér dan gezellig omgaan met elkaar. 't Is o.m. ook dit: elkaar voorthelpen op den goeden weg; zwakken ondersteunen; aan treurenden vriendelijkheid bewijzen, en wat het eerst komt: God zoeken in de dagen der jeugd. Zou aan dezen ernst des levens, ook bij hen, die niet om den broode zich een levenstaak

behoeven te zoeken, een al te druk gezelschapsleven geen schade kunnen doen?

Wil je voor jezelf eens deze vraag beantwoorden: waaraan besteed je méér tijd, aan de correspondentie met je vrienden, of aan 't lezen van den Bijbel, de gemeenschapsoefening in 't gebed en 't lezen van zulke boeken, die zich met de ernstige zijde van 't leven bezig houden?

Je behoeft mij dit niet te biechten; ik heb wel een indruk van je leven, uit hetgeen je schrijft, doch die kan best verkeerd zijn. Alleen hierop wilde ik wijzen: wat ik hierboven zei is óók een manier, om je vraag te beantwoorden. En wellicht is het de slechteste maatstaf niet.

J. M. W.—W.

ALS EEN SCHELP

Als God u mocht vinden
 Gansch ledig, een schelp op het strand,
 Zoo zal Hij zich bukken,
 U nemen vol liefde in Zijn hand,
 En zeggen: mijn gave
 Van wijsheid, genade en van kracht
 Vervulle deez' ziele;
 Want ik wek uit doodesnacht
 't Bruisende leven,
 Mijzelve ter eer. —
 Schep moed dan, versaagde,
 Reeds komt Hij, uw Heer!

Maar mocht God u vinden
 Voldaan, met uzelve tevree,
 Zoo zal Hij u laten
 Ten prooi van de woelende zee
 Die wreed in haar spel is,
 En zeggen: „Zichzelve genoeg
 Is deze, dus laat ik, wie nimmer
 De gunst van Mijn gave zich vroeg.”

(Vrij naar T. E. Brown).

J. M. W.—W.